

אסתר מלכא

בוצר

ובשריה

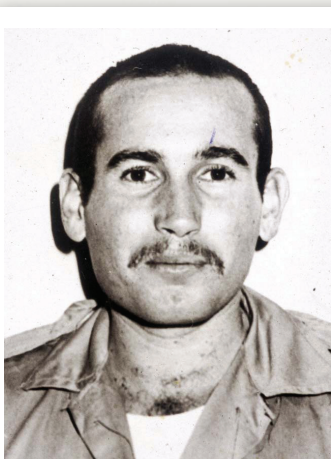
מימד הפתעת מלחמת יום כיפור חבר לרשימת כשלים ארוכה של המודיעין הצבאי ויצר קוקטייל קטלני במיוחד | התוצאות איומות, אלפי קורבנות ומאות שבויים | ארי גנוסר (גסנר), יו"ר עמותת 'ערים בלילות', שנפל בשבי המצרי, בשיחה מרתקת | הוא שב לימי האימה וחוזר עם זהרורי אור שליקט בדם וביזע דווקא מתוך החשכה | וביום כיפור יחתמון

"בערב יום כיפור ניסיתי ליצור קשר עם בני משפחתי, באותם הימים אי אפשר היה להתקשר ישירות מסואץ לתוך הארץ. היה עלינו להתקשר לרפידים, ומשם קשרו אתנו עם המרכז הצבאי בקריה, בת"א. לפיכך התקשרתי וביקשתי מהטלפנית שברפידים שתחבר אותי לת"א. הטלפנית התנצלה: 'הייתי עושה זאת ברצון, אך מה אעשה שיושב איזה נודניק על הקו מת"א לרפידים ולא מסכים לרדת?'

"ביקשתי ממנה לאפשר לי לשכנע אותו לפנות לי את הקו. וכאשר נוצר בינינו קשר התברר שהנודניק הוא לא פחות ולא יותר אחי, ששירת כקצין בקריה וביקש להשיג אותי ולכן לא ירד מהקו. איחלנו זה לזה גמר חתימה טובה וצום קל, ונפרדנו לשלום. לו רק ידענו מה מצפה לנו בעתיד הקרוב, לו רק ידענו."

התקפה פתאומית

"היום הקדוש נכנס, אווירת התעלות שרתה במוצב, התפללנו בדחילו ורחימו את תפילות ליל יום הכיפורים. בבוקר התפילה התחדשה ביתר שאת, כשבחוץ הכול רגוע ושלי. הגענו לצהרי היום הקדוש, והנה בשעה אחת וחמישים נשמעה צפירה מעמדת התצפית. צפירה זו נובעת מכך שהתצפיתן מבחין שהמצרים חוצים את

ארי גנוסר (גסנר)

לשם כנחלאי חי"ר (חיל רגלי) במוצב מזח, שהוא המוצב הכי דרומי בתעלת סואץ, ממש מול העיר סואץ. ההרגשה הכללית הייתה שבאנו לעשות חיים טובים ובהמשך מחכה לנו הדובדבן שבקצפת, שארם א-שייח' שכנה על חוף ים סוף על אלמוגיו ודגיו, והשירות בה היה חלום פסטורלי עבור כל חייל ישראלי באותן שנים.

"בכוונה תחילה קבצו את כל החיילים הדתיים למוצב אחד, שיהיה לנו מניין מכובד לימים הנוראים. ראש השנה עבר בהרגשה מרוממת. שבוע לפני יום הכיפורים דיווחו החברה שרואים כוחות מצריים נכנסים לתעלת סואץ לכל מיני עמדות, המודיעין הישראלי כלל לא התרגש ממידע קריטי זה והמרגיע את החיילים: 'אין חשש, בסך הכול מדובר בתרגיל צבאי, בסיומו ישובו המצרים לעמדותיהם הקודמות והכול יבוא על מקומו בשלום'.

"הם היו שאננים וזוחלים כל כך שם, שאף אחד לא חשב לבדוק לעומק את פשר 'התרגיל' או לפחות להזהיר אותנו לגלות ערנות מוגברת.

"המשכנו בשגרה בלי לחשוש ממאומה. אני הייתי אחראי לשחרור החיילים הביתה בתורנות, ואף בערב יום הכיפורים עוד שחררתי שני חיילים הביתה. מהטבח בקשתי להישאר כדי לדאוג לנו לסעודות טובות בערב הצום ובסיומו. בקיצור, על פני השטח הכול היה נראה שליו ורגוע.

1967- נכבש חצי האי סיני, אך עד שנת שישים ושמונה כל יום הייתה תמונה בעיתון של עוד חייל ישראלי שנפל שם על משמרתו מירי המצרים, ואז הקימו סוללות חול בגובה של שלושים מטר, להגן על החיילים מירי המצרים, כך לפחות סברו באותם הימים, עד למפלה הנוראה.

בשנת שבעים החליטו במנהיגות הצבאית לצמצם את הכוחות הצבאיים הקבועים שם, ולאורכה העצום של התעלה 160 ק"מ (לשם המחשה: זהו המרחק בין אשדוד לחיפה) נשארו רק שמונים טנקים ו-480 חיילי חי"ר. כך המוצבים כבר לא היו במרחקי ראייה אחד מהשני. פרט זה היה קריטי בהמשך. היו גם כוחות קישור או"ם, ובכל תקרית אש היה מתפקידם של אנשי הקישור שלנו לנהל דיאלוג עם אנשי קישור או"ם של הצד המצרי, לברר על פשר התקרית ולנסות לתאם עמדות ולהרגיע את הרוחות עד התקרית הבאה.

שאננות מסוכנת

ארי גנוסר, יו"ר עמותת ערים בלילות, מספר: "באותם ימים שירתי בנח"ל הדתי, הייתי לקראת סיום שלוש שנות שירות צבאי, כשלפניי שירות של שלושה חודשים בתעלת סואץ ושלושה חודשים בשארם א-שייח'. ירדתי